

ΘΕΑΤΡΟΝ

Δημοτικὸν Θέατρον : «Κόσμος καὶ Ἡμίκοσμος»,
δρᾶμα εἰς πράξεις τρεῖς, ὑπὸ Μ. Ἰωσήφ.

Τὸ πλούσιον θεατρικὸν μας θέρος τελειώνει μὲ τὸ «παντελιδειοστεφές» δρᾶμα τοῦ κ. Μιλτιάδου Ἰωσήφ «Κόσμος καὶ Ἡμίκοσμος». Εἶνε ρωσικῆς ὑποθέσεως, παλαιᾶς ὑφῆς, παρηκμασμένης Σχολῆς, καὶ εἰς γλώσσαν καθαρῆς μὲν ὀμιλουμένην δὲ — ὡς ἰσχυρίζε-

ται τοῦλάχιστον ὁ συγγραφεύς, — εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς αἰθούσας, ὄχι τῶν Ἀθηνῶν ἀλλὰ τῶν μεγάλων ἑλληνικῶν κέντρων τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄν τὸ δρᾶμα αὐτὸ δὲν ἐβραβεύετο εἰς τὸ Παντελιδεῖον, ἂν δὲν ἐκρίνετο ἄξιον τῆς δάφνης καὶ τοῦ χιλιοδράχμου ὑπὸ κριτῶν περιοπῆς, καὶ ἂν δὲν παρεβάλετο ὑπὸ καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου πρὸς τὰ κοινωνικὰ δράματα τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ, — βλέπετε, ἐξ ὧσων εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅτι δὲν θὰ ἤξιζε νὰ ὀμιλήσωμεν σοβαρῶς περὶ αὐτοῦ.

Τὸ κάμνομεν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀπορίαν μας.

Φαίνεται, ὅτι οἱ ἐπίσημοι κριταὶ ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὰς ιδέας περὶ τέχνης καὶ φιλολογίας. Ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἀνεπίσημοι, μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ ἐκρίναμεν ἄξιον εὐφήμου μνεσίας τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ὀρθογραφίαν του, ἐκεῖνοι τὸ στεφανώνουν! . .

Καὶ ὅμως, μὲ ὅλον τὸ βραβεῖον, ἡ Δνὶς Κοτοπούλη ἠρονήθη ἀπολύτως καὶ ἐπιμόνως νὰ τὸ παίξῃ, ὅταν ἐδόθη εἰς τὴν «Νέαν Σκηνὴν». Τὴν ἐτρόμαξεν ἡ γλώσσα καὶ ἡ ψυχολογία τῆς ἡρωίδος, — πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι...εἰς τὰς ἐπιτροπὰς τῶν ἐπισήμων Διαγωνισμῶν πρέπει εἰς τὸ ἔξῃς νὰ συγκαταλέγεται καὶ ἡ Δνὶς Κοτοπούλη.

Ὁ συγγραφεύς, πεπεισμένος ὅπως ὅλοι οἱ συγγραφεῖς περὶ τῆς ὑπερόχου ἀξίας τοῦ ἔργου του, ἐμίσθωσεν ἄλλους ἠθοποιούς καὶ τὸ ἔπαιξε δύο φορές — μ' ἐξαιρετικὴν ὁμολογουμένως ἐπιμέλειαν, — εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον. Ἡ πρώτη παράστασις, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαμεν κατὰ καθῆκον, δὲν μᾶς συνεκίνησε διόλου. Τὸ ἐνδιαφέρον μας δὲν ἐδεσμεύθη οὔτε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἠύραμεν κοινήν, οὔτε ἀπὸ τὰς ὑγιεῖς «κοινωνικὰς ιδέας» τοῦ συγγραφέως, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐφάνησαν τετριμμένα. Ὅσον διὰ τὴν γλώσσαν, αὐτὴ θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ ψυχράνῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ κ' ἓνα δρᾶμα ἀξίας. Ἐν γένει τὸ «παντελιδειοστεφές» ἔργον στερεῖται πάσης φιλολογικότητος, καὶ ὁμοιάζει μὲ δραματοποιημένην ἐπιφυλλίδα δευτέρας τάξεως. Δὲν εἶνε οὔτε κἂν λαϊκόν.

Ἡ ὑπόκρισις, λαμβανομένου πάντοτε ὑπ' ὄψει τοῦ εἶδους τοῦ ἔργου, ἀρίστη. Μᾶς ἤρεσαν ἰδιαίτερος μερικοὶ τόνοι τῆς Κας Λοράνδου, καὶ ἐν γένει ἡ ἐμφάνισις τῆς κομψῆς Κας Ροζάν. Καὶ ὁ κ. Παπαγεωργίου, ὁ φιλολογικώτερος ἴσως τῶν ἠθοποιῶν, ἀπέδειξε τοῦτο τὸ παράδοξον : ὅτι παίζει καλλίτερα εἰς αὐτὰ τὰ ἔργα, παρὰ εἰς τὰ ἔργα τῆς ἰδιαίτερας τῶν προτιμήσεως.